

Наизлѣзло мало и голѣмо. Събралъ се всичкиятъ горски свѣтъ да посрещне славния генералъ.

— Гледайте сега, — извикалъ генералътъ, — какъ ще напъхамъ рунтавата въ миша дупка!

И съ извадена сабя Заю-Баю тръгналъ къмъ мечия домъ. Изправилъ се предъ вратата и извикалъ:

— Ей, кръвожадна бабо, дойде последния ти часъ! Нѣма вече да закусвашъ съ моитѣ братя и сестри. Излѣзъ и се предай! Азъ съмъ генералъ на генералитѣ.

Уплашила се мечката.

— Предавамъ се! — извикала тя и излѣзла отъ дупката си.

Но като видѣла кой е генералътъ, изсмѣла се и после така изревавала, че земята потреперала. И веднага се хвърлила да сграбчи Зая-Бая.

Смръзнало се храброто сърдце на Зая-Бая и хукналъ той да бѣга. Бѣга и си мисли:

— Боже, Боже, какво време доживѣхме! Не се покоряватъ вече на генералитѣ!

Бѣга и вика:

— Братя, братя, пригответе една миша дупка!

— За рунтавата ли? — попитали горскитѣ жители.

— Не, не, за мене! Рунтавата ме гони. Не признава тя

генералитѣ.

Като чули това, всички се изпокрили. Нѣмало кжде да се скрие Заю-Баю и три дни и три нощи бѣгалъ. По едно време чулъ гласъ. Спрѣлъ се Заю-Баю да си поеме дѣха и да види кой вика. Гледа единъ щъркелъ.

— Генерале, — кого гонишъ? — попиталъ щъркелътъ.

— Никого не гоня, ами май че бѣгамъ, брате щъркалане. Не познавашъ ли ме, азъ съмъ Заю-Баю.

— Тѣй ли? Я вижъ! Ами какво има? Разкажи!

Разказалъ си Заю-Баю патилата.

— О! — извикалъ щъркелътъ. — Ами ти защо си отишел самъ при оная вещица? Кжде се е чуло и видѣло генералъ безъ войска. Защо не поведе другаритѣ си?

— Много сж слаби всички, бе щъркелане. Азъ съмъ генералъ и може да се каже, че бѣгамъ, а тѣ?

— Нищо че сж слаби. Ако се съберете заедно, голѣма сила може да станете. Не си ли чувалъ? Сговорна дружина планина повдига! Само трѣбва да знаешъ, кому каква работа подхожда.

— О, това зная! — извикалъ Заю-Баю. — Благодаря ти, че ми спомни за сговорната дружина.